

кожного з цих блоків, переробці ним певної вхідної інформації та передавання її агрегованої частини наступному блокові.

Важливим припущенням уявляється те, що стосується поки що метафоричного розуміння нейромережевого підходу до системи міжнародних відносин та має знайти своє місце у подальшій розробці моделі: якщо представляти процес функціонування будь-якої системи процесом діяльності відповідної нейромережі, є підстави очікувати, що в кожному конкретному історико-географічному випадку ця нейромережа вже є оптимізованою під наявну конкретну ситуацію міжнародно-політичного життя. Ця стихійна або синергетична оптимізація виглядає на зразок того, як вже у давні часи людські шляхи та розселення стихійно оптимізувалися під природні умови. Нажаль, конкретні засоби оптимізації цієї системи поки що залишаються невідомими. Ми припускаємо, що оптимізованою є нейронна система усього процесу існування людини (а не тільки його політичної складової) та одним з головних критеріїв його оптимізації має виступати комфортність — тобто такий підхід до організації життя та взаємовідносин, який має доставляти перш за все максимум зручності існування людини.

Отже, нами розглянуто деякі риси штучних нейронних мереж, що роблять їх подібними до біо-соціальних та політичних об'єктів, що, у свою чергу, дозволяє сподіватися на наявність можливості побудови аналогових імітаційних нейромережевих моделей різноманітних процесів міжнародної взаємодії. Проблемами подальших досліджень уявляються дослідження з більш детальної верифікації моделі на матеріалі окремих аспектів та напрямків міжнародної взаємодії, побудови різноманітних її варіантів щодо різних аспектів взаємодії, та пошук інших сфер застосування методів нейромережевого моделювання у політичних дослідженнях.

СУШКО А. І.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри соціальних теорій, кандидат історичних наук

СТАНОВЛЕННЯ МІЖКУЛЬТУРНИХ ЗВ'ЯЗКІВ УКРАЇНА — КЕНІЯ: ПІДХОДИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

На сучасному етапі розвитку людства необхідність пошуку шляхів взаєморозуміння між народами в умовах культурного розмаїття стає в центрі уваги як державних діячів, громадськості, так і фахового інтересу науковців. Проблема поєднання цінностей і способу життя, світоглядних позицій народів України та Кенії дозволяє більш цілеспрямовано

здійснити принципи суверенітету та незалежності держав, поважати права і свободи людини.

На експертному рівні існує розуміння перспективності форсування розвитку взаємовідносин з країнами Африки як у соціально-економічній, так і культурній сферах. І, тому, існує вірогідність їхнього нормативного оформлення в найближчій перспективі [1].

Грунтовних наукових праць щодо співробітництва України з африканськими державами, в тому числі і з Кенією в період їх виходу на міжнародну арену і трансформації соціально-економічного устрою, відсутні.

Мета дослідження: показати процес становлення взаємовигідних зв'язків України з державою Кенія в контексті сучасних модернізаційних процесів.

Проблемність розуміння з боку представників європейської культури, цінностей та традицій інших культур в умовах глобалізації стає менш проблемною, але не зникає. Так, вже у минулому стан культурного шоку, який був характерний в період Великих географічних відкриттів. В більшості випадків є розуміння мультикультурності частиною колективної свідомості постмодерну, але, звичайно, проблема сприйняття «іншого» залишається не вирішеною і в XXI столітті. Більш того, частина науковців підкреслює, що на зміну конфліктам епохи індустріального суспільства приходять міжкультурні конфлікти, які стають основою для нових проблем людства. Тому реалізація взаємовигідних контактів держав і народів, в тому числі і таких, на перший погляд різних, як Україна і Кенія, дозволяє більш цілеспрямовано формувати і певну систему цінностей і нових зразків поведінки на різних рівнях від особистісного до державного. Враховуючи особливості мультикультурного, поліетнічного і українського, і кенійського суспільств, слід наголошувати на історичних обставинах їх формування, що не дозволяє остаточно ліквідувати відчуття незахищеності та комплекс меншовартості. Подібна ситуація залишається фактором формування різних соціально-культурних стереотипів і комплексів.

Більшість дослідників підкреслюють, що в сучасних умовах формування національних пріоритетів країн глобалізаційного світу стає економіка, заснована на знаннях, а інноваційні технології — це найбільш ефективний інструмент, здатний забезпечити стійке зростання в соціально-економічній сфері. Більш того, без цих факторів проблемним стає й існування незалежних держав. Тому зрозуміло, що і в Україні, і в Кенії сформовано концепції, плани дій і стратегії, спрямовані на розвиток культури, освіти і технології, які розраховані на перспективу.

У сфері культури є подібність вирішення багатьох проблем, зокрема в процесі подолання масової неписьменності. В 60-х роках XX століття перший президент Кенії Д. Кеніата започаткував процес становлення нової державності, що спирається на традиційні цінності. Важливою

складовою цієї програми дій стала побудова шкіл у найбільш депресивних регіонах зусиллями місцевої громади (школи харамбес) [1].

В подальшому ці проекти зазнали модифікації і в 2008 році було прийнято програму розвитку країни на період 2008–2030 роки (Кенія Візіон 2030). Мета: побудова промислово-розвинутої країни з високим рівня життя. В цьому контексті слід відзначити реформування шкільної освіти на засадах комп'ютеризації і формування нового покоління людей, підготовлених для життєдіяльності в інформаційному суспільстві. Документ передбачає розробку комплексу заходів, спрямованих на стимуляцію використання сучасних інформаційно-телекомунікаційних технологій в науково-дослідницьких центрах, університетах та комерційних структурах [3]. Найбільш амбіційною стала розробка проекту побудови сучасного високотехнологічного інноваційного комплексу — технопарк Konza Techno City неподалік від Найробі, який отримав назву «Силіконова савана», за аналогією з відомою «Силіконовою долиною» в США.

Досвід України в підготовці спеціалістів даної сфери, проведення спільних семінарів, консультацій фахівців та інших заходів посприяє налагодженню взаємовигідних зв'язків, зміцненню контактів на всіх рівнях.

У перспективі для сприяння розширення співробітництва, впровадженню стандартів взаємодії у всіх сферах суспільного життя наші держави зможуть більш активно взаємодіяти з громадянським суспільством, яке стане і співреалізатором заходів у культурно-освітній сфері, а головне здійснювати контроль за діяльністю держави в цій галузі. Також держави повинні більш ефективно використовувати ЗМІ для поширення інформації про культуру народів наших країн та надавати підтримку засобам масової комунікації необхідним для розширення контактів, оприлюднення спільних заходів і особливо пр. реалізації успішних проєктів. Однак, при цьому, слід звернути уваги на те, що засоби масової комунікації можуть слугувати і джерелом некоректності, пропаганди не толерантного ставлення до народів України та Кенії та їх представників.

Одним з перспективних шляхів більш тісної взаємодії нашої країни з Кенією є співпраця СОТ у рамках групи RAM'S. Йде процес узгодження позицій, особливо під час роботи 10-ї конференції міністрів СОТ (2015 рік) у Найробі. Таму було прийнято новий порядок денний СОТ, відповідно закріплений Пакетом Найробі.

Таким чином, інтерес України до співпраці з Кенією поступово набуває нових обрисів. Налагодження зв'язків в різних сферах, в тому числі культури міждержавного співробітництва стає більш плідним, але ще не має достатнього нормативно-правового оформлення. Досить мало про зміни у соціально-культурній сфері Кенії знає більшість українського суспільства, в тому числі і політичних діячів.

Список використаних джерел

1. Щорічне послання Президента України до Верховної Ради України про внутрішнє та зовнішнє становище України у 2015 році. К., 2015.
2. Енциклопедія Африки: Том II. Москва, 2010.
3. Kenya Vision 2030. Nairobi, January 2007, p.20// Ministry of State for Planning and National Development and Vision 2030 – [http:// www.planing.go.ke/](http://www.planing.go.ke/)

ПЕХНИК А. В.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри соціальних теорій, кандидат політичних наук

ГОЛОВНІ АСПЕКТИ НОРДИЧНОЇ МОДЕЛІ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ

1. Нордична модель описує соціально-економічний устрій північно-європейських (скандинавських) країн — Норвегії, Ісландії, Швеції, Данії та Фінляндії. Висока економічна ефективність і стабільність, правильний розподіл доходів та високі показники соціальної рівності в цих країнах засвідчені в численних крос-національних дослідженнях [2].

2. До найбільш принципових ознак цієї моделі відносять:

- систему державного забезпечення, яка передбачає значну державну підтримку та послуги, як-от безкоштовну освіту, всеохопну систему охорони здоров'я та державну пенсійну систему, за рахунок високих податків на доходи;
- значне інвестування в розвиток людського капіталу, що охоплює догляд за дітьми, систему освіти, науки, дослідження та розробки;
- систему інституцій, які регулюють ринок праці, зокрема, тісну співпрацю профспілок та асоціацій роботодавців, координування заробітної плати та відносно щедри дотації по безробіттю;
- високі показники гендерної рівності, значне залучення жінок до ринку праці та в політику [1, с. 50].

Що стосується головного напрямку гендерної політики, спільного для всіх скандинавських країн, то він був сформульований в розробленому в 1997 році в проєкті «Розвиток і апробування нових методів політичного та адміністративного впровадження гендерної рівності в громадський сектор». Насамперед, це економічна незалежність і гендерна рівність на ринку праці. Як відомо, основні умови рівності чоловіків і жінок полягають у праві і можливості самостійно заробляти гроші і бути економічно незалежними. Тим не менш, в країнах Скандинавії в цьому відношенні існують значні відмінності між чоловіками і жінками. Певна кількість жінок все ще перебуває в економічній залежності від